Білка стрибала з гілки на гілку і впала просто на сонного вовка. Вовк схопився і хотів її з'їсти. Білка почала просити:

— Пусти мене.

Вовк мовив:

— Добре, я пущу тебе, тільки ти скажи мені, чого ви, білки, такі веселі. Мені завжди нудно, а на вас дивишся, ви там угорі все стрибаєте та бавитесь.

Білка мовила:

— Пусти мене спочатку на дерево, я звідти скажу, а то я боюся тебе.

Вовк відпустив, а білка стрибнула на дерево і звідти крикнула:

— Тобі того нудно, що ти злий. Тобі лють серце пече. А ми веселі, бо ми добрі і нікому лиха не завдаємо.